

Křest.

Vykonává-li křest dítěte duchovní, který na to hledí jen jako na úřední povinnost, jest křest naprosto bezvýznamný. Nepřináší ani užitek ani škodu. Při křtu dospělého přispívá však jeho vnitřní ochota k přijetí podle své síly a čistoty, že se mu skutečně dostává něčeho duchovního. U dítěte může přijíti v úvahu pouze víra toho, kdo křtí, jako prostředek k účelu. Podle jeho síly a čistoty dostává se výkonem takového křtu dítěti jistě duchovní posily a ochranné hradby proti zlým proudům.

Křest jest úkon, který nemůže účinně prováděti každý člověk, ustanovený k tomu pozemským církevním vedením. Musí to býti člověk, který jest ve spojení se Světlem. Jen takový dovede zprostředkovávati Světlo. Této schopnosti se však nedocílí ani světským studiem, ani církevním posvěcením nebo dosazením v úřad. Není vůbec v souvislosti se světskými obyčeji, nýbrž jest jedině darem samotného Nejvyššího.

Tím stává se takto obdarovaný povoláním! Není jich veliký počet. Předpokladem daru jest příslušná půda v člověku samotném. Není-li mu dána tato podmínka, nemůže býti docíleno spojení se Světlem. Do půdy nezkyplené nebo od Světla uchýlené nemůže se Světlo vnořiti. I tento děj jako všechno ostatní jest podroben prázákonům, které vším proudí.

Takový povoláný člověk může však úkonem křtu skutečně přenést ducha a sílu. Křtu dostává se tak **té** hodnoty, kterou symbolicky vyjadřuje. Vzdor tomu má se vždy dáti přednost tomu, aby křest byl udělen jen takovým lidem, kteří jsou si sami

plně vědomi účinku tohoto úkonu a cítí po něm toužebné přání. Křest vyžaduje tedy jistý zralý věk a dobrovolné přání křtěncovo. Jako křtitele jest zapotřebí povolaneého člověka, má-li se takový křest skutečně státi plnohodnotným.

Jan Křtitel, kterého ještě dnes všechny křesťanské církve uznávají za skutečně povolaneého, měl své největší protivníky právě mezi zákoníky a farizey. Tito považovali se tehdy za nejpopolanější k rozhodování. Tehdejší národ izraelský sám **byl** povoláným. O tom není pochybnosti. V jeho středu měl Syn Boží vykonati své pozemské dílo. Ale tímto splněním pohaslo vyvolení celého národa. Povstane nový Izrael k novému splnění. Za časů Janových byl však tehdejší Izrael dosud národem povoláným. Podle toho měli by i kněží tohoto národa v této době býti nejpopolanějšími ke křtu. Ale přes to musel přijíti Jan Křtitel, aby jako jedině povoláný pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schráně, na počátku jeho skutečné pozemské působnosti. Tato událost dokazuje rovněž, že pozemské dosazování v úřad nemá nic společného s povoláním od Boha. Ale úkony ve jménu Božím, tedy z jeho příkazu tak, jak tomu má býti u křtu, mohou účinně prováděti jen Bohem povolání. Bohem povoláný Jan Křtitel, neuznaný tehdejším veleknězem povolaneého národa, nazýval tyto své protivníky „plemenem ještěřčím“. Upíral jim právo, aby k němu přicházeli.

Právě tito kněží vyvoleneého národa neuznali ani samotného Syna Božího. Vytrvale ho pronásledovali a pracovali k jeho pozemskému zničení, protože nad ně vynikal a byl jim nepohodlný. Kdyby dnes Kristus přišel v nové podobě mezi lidi, setkal by se beze vší pochyby s tímže nepřátelstvím a odmítáním, jako tomu bylo tehdy. Stejně vedlo by se i jeho vyslanci. Tím spíše

proto, že lidstvo se dnes domnívá, že jest „pokročilejší“.

Nejen z tohoto jednoho případu Jana Křtitele, nýbrž i z četných podobných případů vychází zcela určitě najevo důkaz, že pozemsky církevní svěcení a dosazování v úřad nemohou nikdy přinášeti větší schopnosti k duchovním výkonům, není-li k nim člověk sám již povolán. Patří vždy pouze „k organizaci církve“.

Správně posuzováno, není tedy křest od zástupců církve nic jiného, než předběžný akt přijetí do sdružení náboženské obce. Není to přijetí u Boha, nýbrž pouze přijetí do příslušné **církevně pozemské** obce. Pozdější konfirmace a biřmování možno pokládati jen za opětovné potvrzení tohoto přijetí a rozšířené připuštění k obyčejům těchto obcí. Farář jedná jako „nařízený sluha církve“, tedy zcela pozemsky. Neboť církev a Bůh nejsou jedno.